

Sygn. akt V KK 171/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Barbara Kobrańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika

w sprawie **Z. T., J. Ł. i M. T.**

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 stycznia 2014 r.,

kasacji obrońców skazanych,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 listopada 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 6 grudnia 2011 r.,

I. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych Z. T., J. Ł. i M. T., i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

II. zarządza zwrot skazanym opłat od kasacji.

UZASADNIENIE

Z. T. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od maja 2006 roku do grudnia 2006 roku w P. i na terenie całego kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej, działając wbrew przepisom ustawy, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził [...] oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przewozie i wewnątrzwspólnotowym obrocie znacznych ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych jak i na ich obrocie na terenie miasta P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

2. w okresie od maja 2006 roku do grudnia 2006 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. B. ps. „S.”, M. M. ps. „M.”, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomógł w wykonaniu czynu zabronionego popełnionego przez inne osoby przewożące z Holandii poprzez Francję do Irlandii znaczne ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany i wartości co najmniej 136.000 zł w ten sposób, że udostępnił samochód marki Seat Cordoba o numerze rejestracyjnym [...] jako wzorca do wykonania schowka przeznaczonego do ukrycia narkotyków w samochodzie osobowym marki Seat Cordoba o numerze rejestracyjnym [...], przy czym zarzucanych przestępstw dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S., sygnatura II K .../03, za przestępstwa z art. 48 ust. 1 i inne dawnej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz Sądu Okręgowego w P., sygnatura III K .../05, za przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to kary odbywał w okresie od 05 czerwca 2002 roku do 30 lipca 2002 roku oraz od dnia 21 lutego 2005 roku do dnia 15 września 2005 roku, a także od dnia 11 kwietnia 2007 roku do dnia 4 września 2007 roku i aktualnie od dnia 8 września 2008 roku,

tj. o czyn z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. w okresie od stycznia 2006 roku do grudnia 2006 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z [...], uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany o wartości co najmniej 145.000 zł, przy czym zarzucanych przestępstw dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S., sygnatura II K .../03, za przestępstwa z art. 48 ust. 1 i inne dawnej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz Sądu Okręgowego w P., sygnatura III K .../05, za przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to kary odbywał w okresie od 5 czerwca 2002 roku do 30 lipca 2002 roku oraz od dnia 21 lutego 2005 roku do dnia 15 września 2005 roku, a także od dnia 11 kwietnia 2007 roku do dnia 4 września 2007 roku i aktualnie od dnia 8 września 2008 roku i tak:

- w nieustalonym czasie w 2006 roku uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 5 kg marihuany o wartości co najmniej 72.500 zł w ten sposób, że sprzedał ją M. B. ps. „S.” i M. M. ps. „M.”, celem dalszej odsprzedaży;
  - w listopadzie bądź grudniu 2006 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. ps. „..” uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 5 kg marihuany o wartości co najmniej 72.500 zł w ten sposób, że sprzedał ją [...], celem dalszej odsprzedaży,
- tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. Ł. został oskarżony o to, że:

w okresie od połowy 2006 roku do 2 maja 2007 roku w P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 310 gram kokainy o wartości co najmniej 43.400 zł i tak:

- w okresie od połowy 2006 roku do 11 lutego 2007 roku w P., uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 300 gram kokainy o wartości co najmniej 42.000 zł, którą nabył w kilku transzach od [...], celem jej dalszej odsprzedaży;
- w dniach 1 i 2 maja 2007 roku w P., uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci co najmniej 10 gram kokainy wartości co najmniej 1.400 zł w ten sposób, że za pośrednictwem S. P. ps. „K.”, nabył ją od M. M. ps. „M.”, celem dalszej odsprzedaży, przy czym 3 gramy tej kokainy zbył S. Z. ps. „B.”, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

M. T. został oskarżony o to, że:

w okresie od maja 2005 roku do 14 września 2005 roku oraz od 6 stycznia 2006 roku do 23 kwietnia 2006 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną o ps. „O.”, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 80.000 sztuk tabletek ekstazy w cenie po 1,40 zł za sztukę, łącznej wartości co najmniej 112.000 zł w ten sposób, że nabył je w kilku transzach od [...], celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym 9.000 sztuk tabletek zbył mężczyźnie o ps. „G.”, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 roku :

1. oskarżonego Z. T. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 258 § 1 k.k.,
2. oskarżonego Z. T. uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2006 r. w czasie bliżej nieustalonym, w P., w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na przewozie z Holandii poprzez Francję do Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany, udostępnił ustalonej osobie samochód „Seat Cordoba”, nr rej. [...], jako wzorzec do

wykonania schowka przeznaczonego do ukrycia narkotyków w innym samochodzie osobowym „Seat Cordoba”, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 5 czerwca 2002 r. do 30 lipca 2002 r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 maja 2003 r., w sprawie o sygn. akt II K .../03, m.in. za umyślne przestępstwa podobne z art. 49 ust. 1, art. 44 ust. 2 oraz art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz po odbyciu w okresie od dnia 21 lutego 2005 r. do dnia 15 września 2005 r. części kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 kwietnia 2006 r. w sprawie o sygn. akt III K .../05, za umyślne przestępstwa podobne z art. 62 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

3. oskarżonego Z. T. uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2006 r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany o wartości co najmniej 145.000 zł w ten sposób, że zbył ją w dwóch transzach po 5 kg dwóm ustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 5 czerwca 2002 r. do 30 lipca 2002 r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 maja 2003 r. w sprawie o sygn. akt II K .../03, m.in. za umyślne przestępstwa podobne z art. 49 ust. 1, art. 44 ust. 2 oraz art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz po odbyciu w okresie od dnia 21 lutego 2005 r. do dnia 15 września 2005 r. części kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 kwietnia 2006 r. w sprawie o sygn. akt III K 1.../05, za umyślne przestępstwa podobne z art. 62 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 ustawy o

- przeciwdziałaniu narkomanii, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,
4. na podstawie art. 45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego Z. T. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 145.000 złotych (sto czterdzieści pięć tysięcy złotych),
  5. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego Z. T. nawiązkę na rzecz Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień MONAR, w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych,
  6. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu Z. T. wymierzając karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,
  7. oskarżonego J. Ł. uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2006 r. do 11 lutego 2007 r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 200 gram kokainy o wartości co najmniej 26.000 zł w ten sposób, że nabył ją w kilku transzach od dwóch ustalonych osób celem jej dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,
  8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu J. Ł. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 lutego 2009 r. do dnia 20 maja 2009 r.,

9. na podstawie art. 45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego J. Ł. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. kwoty 26.000 złotych (dwadzieścia sześć tysięcy złotych),
10. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego J. Ł. nawiązkę na rzecz Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień MONAR, w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych,
11. oskarżonego M. T. uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005 r. do 14 września 2005 r., w czasie bliżej nieustalonym, w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 80.000 sztuk tabletek ekstazy w cenie po 1,40 zł za sztukę, łącznej wartości 112.000 zł w ten sposób, że nabył je w kilku transzach od dwóch ustalonych osób celem ich dalszej odsprzedaży, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,
12. na podstawie art. 45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego M. T. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa, tj. kwoty 112.000 zł,
13. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego M. T. nawiązkę na rzecz Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień MONAR, w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

Od powyższego orzeczenia apelacje wnieśli między innymi obrońcy oskarżonych Z. T., J. Ł. i M. T.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 r., po rozpoznaniu apelacji między innymi obrońców oskarżonych Z. T., J. Ł. i M. T., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego.

Kasacje od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 listopada 2012 r., wnieśli obrońcy skazanych Z. T., J. Ł. i M. T.

Obrońca skazanego Z. T. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisu art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 450 § 2 k.p.k. i art. 75 § 1 k.p.k. polegającą na tym, że z naruszeniem ww. przepisów Sąd II instancji przeprowadził postępowanie pod nieobecność oskarżonego Z. T. mimo, że obecność jego była obowiązkowa,
2. obrazę przepisu art. 117 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na tym, że z naruszeniem ww. przepisu Sąd II instancji dokonał czynności procesowej i rozpoznał wniosek dowodowy oskarżonego Z. T. złożony w trakcie postępowania apelacyjnego, mimo braku zawiadomienia go o terminie rozprawy apelacyjnej, to jest zaistnienia sytuacji, o której mowa w § 2 powołanego powyżej przepisu art. 117 k.p.k., przy czym naruszenie ww. przepisu miało charakter rażącego naruszenia prawa i miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a nadto spowodowało naruszenie prawa oskarżonego do obrony,
3. obrazę przepisu art. 170 § 2 k.p.k., która to obraza wywarła istotny wpływ na treść orzeczenia i polegała na sprzecznym z ww. przepisem oddaleniu wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym, a dotyczących:
  - uzyskania kompletnej informacji z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców o pojeździe Marki Seat Cordoba, który służył świadkowi M. B. do przemytu narkotyków i jak twierdzi ww. świadek, był zarejestrowany na T. Ł. oraz M. W., w tym w szczególności informacji dotyczących miejsca i czasu rejestracji tego pojazdu, z zaznaczeniem konieczności przekazania danych dotyczących umowy, na podstawie której zarejestrowano ten pojazd, a wszystko to celem zweryfikowania twierdzeń świadka M. B. o czasie, w którym rzekomo oskarżony Z. T. miał udostępnić mu samochód marki „Seat Cordoba” o numerze rejestracyjnym [...], jako wzór do wykonania skrytki na narkotyki w jego samochodzie,

- dowodu z opinii biegłych z dziedziny budowy konstrukcji samochodów, którzy po przeprowadzeniu oględzin i badań samochodu marki „Volkswagen Passat” o numerach rejestracyjnych [...], udzieliliby odpowiedzi, czy w ww. pojeździe dokonywano zmian w konstrukcji i budowie pojazdu w taki sposób, aby znajdowała się tam skrytka na narkotyki, o której zeznawał świadek M. B., celem weryfikacji wiarygodności świadka M. B.,
- 4. obrazę przepisu art. 4, art. 5 oraz art. 7 k.p.k., która to obraza wywarła istotny wpływ na treść ustaleń faktycznych, opartych na zeznaniach świadka M. B.,
- 5. obrazę przepisu art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., która to obraza wywarła istotny wpływ na treść orzeczenia i polegała na sprzecznym z ww. przepisem odstępniem od uzupełnienia zgromadzonego materiału dowodowego poprzez uzyskanie danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców o pojeździe marki „Seat Cordoba”, który służył świadkowi M. B. do przemytu narkotyków.

W konkluzji obrońca skazanego Z. T. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego J. Ł. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na bezzasadnym zakwalifikowaniu czynu oskarżonego J. Ł. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo tego, że znamieniem przestępstwa uczestniczenia w obrocie narkotyków jest to, że osobą odbiorcy jest „diler” tj. dalszy zbywca, w przypadku jednak nieudowodnienia, kto był odbiorcą środków psychoaktywnych, sprawca nie popełnia przestępstwa określonego w art. 56 ustawy, lecz jedno z przestępstw udzielenia, wskazanych w art. 58 i 59 ustawy, zatem w niniejszej sprawie Sąd II instancji podczas kontroli instancyjnej wadliwie zaaprobował kwalifikację prawną czynu wskazaną w zaskarżonym wyroku,
2. rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 65 k.k. poprzez jego wadliwą interpretację i przyjęcie za zasadne jego zastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy interpretacja pojęcia „stałe źródło dochodu” oznacza, że sprawca dopuszcza się zachowań

przestępnych wielokrotnie – co najmniej kilkunastokrotnie, regularnie, a takie zachowania stanowią dla niego sposób na uzyskiwanie głównego źródła dochodu – źródła znacznych korzyści majątkowych,

3. rażąco naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na:

- zaniechaniu rozważenia zarzutu apelacyjnego wewnętrznej sprzeczności zeznań złożonych przez świadka M. B. na różnych etapach postępowania karnego i niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn uznania tego zarzutu za niezasadny, w zakresie dotyczącym: ilości spotkań odbytych z oskarżonym J. Ł., ilości jednorazowo kupowanych przez J. Ł. narkotyków, sumy narkotyków jaką M. B. sprzedał J. Ł., ceny po jakiej sprzedawał on narkotyki J. Ł. i jej wahań, dalszego rozprawdzania kokainy zakupionej od M. B.,
- niedostatecznym uzasadnieniu przez Sąd II instancji, dlaczego zarzut nieuwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności łagodzących w stosunku do J. Ł. podniesiony w apelacji okazał się niezasadny, podczas gdy okoliczności łagodzące takie jak: pozytywna prognoza kryminologiczna, niekaralność po popełnieniu czynu rozpoznawanego w niniejszym postępowaniu, pozytywna opinia wywiadu środowiskowego, marginalna rola w przestępczym procederze, zostały uwzględnione w stosunku do innych oskarżonych.

W konkluzji obrońca skazanego J. Ł. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu – jako sądowi pierwszej instancji - do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego M. T. zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego zarzucił rażąco naruszenie przepisów postępowania, mogących mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieodniesienie się w ogóle do zdecydowanej większości zarzutów apelacyjnych sprecyzowanych w apelacji, przy czym dowodem na poparcie słuszności tejże konstatacji jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w którym nie ma żadnego merytorycznego odniesienia do licznych zarzutów apelacyjnych przedstawionych w środku odwoławczym, przy czym konieczność odniesienia się do wskazanych zarzutów apelacyjnych wynika nie tylko z samego

obowiązku ustawowego, ale także rangi zarzutów stawianych orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu.

Obrońca skazanego M. T. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnych odpowiedziach na kasacje wniósł o uwzględnienie kasacji obrońcy skazanego Z. T. oraz o oddalenie kasacji obrońców skazanych J. Ł. i M. T.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje obrońców Z. T., J. Ł. i M. T. okazały się na tyle zasadne, że skutkowały uchyleniem zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w odniesieniu do wyżej wymienionych oskarżonych i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do kasacji obrońcy skazanego Z. T. wskazać należy, że obecność oskarżonego na rozprawie odwoławczej jest obowiązkowa jedynie wtedy, gdy prezes sądu lub sąd uzna to za konieczne (art. 450 § 2 k.p.k.), natomiast niestawiennictwo należycie zawiadomionych o terminie rozprawy stron, obrońców lub pełnomocników nie tamuje rozpoznania sprawy, chyba że ich udział jest obowiązkowy (art. 450 § 3 k.p.k.). Innymi słowy, pod nieobecność oskarżonego rozprawę apelacyjną można przeprowadzić tylko wówczas, gdy jego obecność nie została uznana za konieczną i został on prawidłowo zawiadomiony o czasie i miejscu rozprawy odwoławczej. Nieprawidłowe zawiadomienie o rozprawie jest zatem równoznaczne z niepowiadomieniem o niej i winno zawsze skutkować – o czym stanowi przepis art. 117 § 2 k.p.k. – nieprzeprowadzeniem rozprawy.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, że Sąd Apelacyjny wypełnił ustanowiony w art. 117 k.p.k. obowiązek prawidłowego zawiadomienia Z. T. o rozprawie apelacyjnej. Z akt sprawy wynika bowiem, że oskarżony Z. T. zameldowany jest i zamieszkuje w P. przy ul. P. [...]. To właśnie pod tym adresem – w trakcie postępowania sądowego – został w stosunku do oskarżonego przeprowadzony wywiad środowiskowy (*k. 4780*), a na kolejnych rozprawach Z. T. potwierdził, że mieszka pod podanym adresem. Nie jest zatem wiadome, z jakich powodów w zarządzeniu z dnia 25 czerwca 2012 roku o wyznaczeniu rozprawy

apelacyjnej wskazano wysłanie zawiadomienia do oskarżonego Z. T. o terminie rozprawy apelacyjnej na adres w P. przy ul. S. [...] (k. 5507), pod którym zresztą mieszkał inny ze współoskarżonych w przedmiotowej sprawie. Na ten sam adres wysłano oskarżonemu zawiadomienie o zniesieniu terminu rozprawy apelacyjnej wyznaczonej na dzień 11 października 2012 roku oraz wezwanie na nowy termin rozprawy w dniu 15 listopada 2012 roku (k. 5610, 5620). Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 listopada 2012 roku Sąd Apelacyjny uznał natomiast, że Z. T. został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy (k. 5699v), po czym rozpoznał między innymi apelację obrońcy oskarżonego i w dniu 21 listopada 2012 roku wydał wyrok, którym utrzymał w mocy orzeczenie Sądu I instancji. Skoro zatem Sąd Apelacyjny procedował pod nieobecność oskarżonego Z. T., to nie sposób jednocześnie uznać, że jego obecność na rozprawie odwoławczej uważał za konieczną i tym samym dopuścił się uchybienia o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. Dodatkowo należy wskazać, że w pierwszym zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy odwoławczej wskazano, aby tego oskarżonego zawiadomić o terminie rozprawy odwoławczej (k. 5506-5508), a w kolejnym, aby go „wezwać” na rozprawę odwoławczą (k. 5609-5611). Jakkolwiek zatem oskarżonemu temu wysłane zostało „wezwanie” na rozprawę przed Sądem Apelacyjnym w dniu 15 listopada 2012 r., to jednak nie można temu nadawać przesądzającego znaczenia w kwestii uznania jego obecności na rozprawie za konieczną, skoro jednocześnie pouczone go, że „niestawiennictwo oskarżonego na rozprawę apelacyjną nie tamuje rozpoznania sprawy” (k. 5620).

W tej sytuacji uznać należy, że zaskarżony kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w odniesieniu do oskarżonego Z. T. nie zapadł wprawdzie z obrażą art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., ale niewątpliwie zapadł z rażącą obrażą art. 450 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odwoławczy przeprowadzając rozprawę apelacyjną w sytuacji, w której nie było przesłanek do uznania, że oskarżony Z. T. został prawidłowo zawiadomiony o rozprawie odwoławczej – zapewne wskutek oczywistej omyłki – postąpił wbrew nakazowi wynikającemu z art. 117 § 2 k.p.k. Konsekwencją tego uchybienia było natomiast naruszenie wynikającego z art. 6 k.p.k. prawa do obrony oskarżonego. Z. T. został bowiem pozbawiony możliwości osobistego uczestnictwa w rozprawie, popierania złożonej przez jego obrońcę

apelacji, czy też ewentualnego skorzystania z uprawnień przewidzianych w art. 453 § 2 k.p.k. To zaś sprawia, że stwierdzone uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego.

Tożsame stanowisko w sytuacjach, w których dochodziło do rozpoznania na rozprawie odwoławczej sprawy podczas nieobecności nieprawidłowo powiadomionego o niej oskarżonego konsekwentnie wyrażał Sąd Najwyższy podkreślając, że takie postępowanie stanowiło nie tylko obrazę art. 450 § 3 k.p.k., ale było także równoznaczne z naruszeniem prawa oskarżonego do obrony (art. 6 k.p.k.) w stopniu mającym bezspornie istotny wpływ na treść orzeczenia (*zob. wyroki z: 6 września 1996 r., II KKN 71/96, OSNKW 1997, z. 1–2, poz. 14; 2 grudnia 1999 r., V KKN 457/98, Prok. i Pr. 2000, nr 4, poz. 13; 3 września 2009 r., V KK 159/09, R-OSNKW 2009, poz. 1807; 15 lipca 2009 r., III KK 990/09, R-OSNKW 2009, poz. 1531*).

Stwierdzenie powyższego uchybienia jest wystarczające do wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia kasatoryjnego w odniesieniu do oskarżonego Z. T. (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), aczkolwiek nie sposób jednocześnie nie zauważyć, że postanowienie (a w szczególności jego uzasadnienie) Sądu Apelacyjnego wydane na rozprawie w przedmiocie wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę tego oskarżonego, budzić może istotne zastrzeżenia.

Inne okoliczności zadecydowały natomiast o konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku również w odniesieniu do oskarżonych J. Ł. i M. T. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Apelacyjnemu również w tym zakresie.

W tym kontekście należy przede wszystkim przypomnieć, że przepis art. 457 § 3 k.p.k. wskazuje wprost, jakie elementy powinno zawierać uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, a jego interpretacja w świetle orzecznictwa sądów i doktryny nie budzi wątpliwości. Jakkolwiek uzasadnienie rozstrzygnięcia sądu ma w stosunku do niego charakter następczy oraz sprawozdawczy i jako takie nie może mieć wprost wpływu na jego treść, to jednak przyjęcie, że merytoryczna zawartość i sposób sporządzenia pisemnych motywów orzeczenia nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w postępowaniu odwoławczym czy kasacyjnym, byłoby zbyt daleko idącym uproszczeniem. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie

poruszano problematykę wymogów, jakie w świetle art. 457 § 3 k.p.k. musi spełniać uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego (*zob. m.in. wyroki: z dnia 21 września 2000 r., IV KKN 316/00, Lex nr 51096 i z dnia 20 stycznia 2000 r., III KKN 10/98, Lex nr 51450*), oraz skutków, jakie wywołuje nieprawidłowe sporządzenie tego dokumentu (*zob. wyrok z dnia 8 marca 2007 r., V KK 167/06, Lex nr 260705*). W szczególności wskazywano, że w zakresie szczegółowości uzasadnienia sądu *ad quem* obowiązek ten jest zależny, z jednej strony, od zawartości uzasadnienia sądu *meriti*, z drugiej zaś, od wartości argumentacji skargi apelacyjnej. Dopuszczalne w praktyce (a w niektórych sytuacjach wręcz pożądane) postępowanie sądu odwoławczego, polegające na odwoływaniu się w motywach orzeczenia do stanowiska zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji (zwłaszcza wówczas, gdy zarzuty apelacji i uzasadniające je wywody stanowią dowolną polemikę ze stanowiskiem sądu *meriti*), nie oznacza jednak całkowitej rezygnacji z przytoczenia jakichkolwiek konkretnych argumentów, w tym choćby mających odniesienie do wywodów sądu pierwszej instancji. Wielokrotnie też podnoszono, że przepis art. 457 § 3 k.p.k. koresponduje w swej treści z art. 433 § 2 k.p.k. także i w tym sensie, że nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia orzeczenia przez sąd odwoławczy z reguły dowodzi, iż sąd ten nie rozpoznał wniesionego środka odwoławczego w sposób należyty (*zob. wyrok SN z dnia 19 listopada 2007 r., IV KK 262/07, Lex nr 340591*).

Przepis art. 433 § 2 k.p.k. ma bowiem charakter bezwzględny i nakazuje sądowi odwoławczemu rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (*zob. wyrok SN z dnia 28 maja 2008 r., II KK 332/07, Lex nr 435359*), natomiast z dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k., odczytywanej w powiązaniu z art. 433 § 2 k.p.k., wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że obowiązkiem sądu odwoławczego jest przedstawienie w pisemnych motywach wyroku powodów oddalenia (bądź uwzględnienia) zarzutów apelacji, przy czym prezentowane rozważania winny odnosić się do wszystkich zarzutów, zaś treść tych rozważań nie może ograniczać się jedynie do ogólnych stwierdzeń powielających np. treść art. 7, 5 § 2 czy 4 k.p.k. Również zaaprobowanie bądź krytyka stanowiska sądu I instancji nie może być zbiorem ogólników akceptujących bądź odrzucających ustalenia,

oceny i rozumowanie tegoż sądu (*zob. wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2007 r., II KK 341/06, R-OSNKW 2007, poz. 816*).

Prawidłowe wypełnienie swoich zadań przez sąd odwoławczy ma zasadnicze znaczenie nie tylko z punktu widzenia realizacji uprawnień strony wnoszącej zwyczajny środek odwoławczy, która z motywów sądu *ad quem* powinna dowiedzieć się, dlaczego jej zarzuty, argumenty i wnioski nie zostały uwzględnione, ale także w aspekcie kontroli kasacyjnej, która w wypadku niedokładnego sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nie jest możliwa (*zob. postanowienie SN z dnia 5 sierpnia 2008 r., III KK 68/08, Lex nr 449109*). Ponadto należy pamiętać, że skoro sąd odwoławczy obowiązany jest rozważyć wszystkie istotne zarzuty apelacji, przy czym powinien szczegółowo, poprawnie pod względem logicznym, bez sprzeczności, niekonsekwencji i dwuznaczności przedstawić tok rozumowania, to obraza przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. ma miejsce nie tylko wtedy, gdy sąd pomija zupełnie w swych rozważaniach zarzuty zawarte w środku odwoławczym, ale i wtedy, gdy analizuje je w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny (*wyrok SN z dnia 18 października 2007 r., II KK 212/07, Lex nr 346241*).

Po tych uwagach natury ogólnej, nie sposób odmówić racji zaprezentowanym w kasacjach twierdzeniom obrońców oskarżonych J. Ł. i M. T., którzy wskazują na niedostatki pisemnych motywów rozstrzygnięcia sądu odwoławczego. Skoro bowiem Sąd Apelacyjny nie ustosunkował się merytorycznie do wszystkich podniesionych w apelacjach zarzutów to oznacza, że w postępowaniu odwoławczym doszło do obrazy nie tylko art. 457 § 3 k.p.k., ale i art. 433 § 2 k.p.k. i z tak określonym zarzutem w realiach niniejszej sprawy nie sposób się nie zgodzić.

Odnosząc się bowiem w pierwszej kolejności do zarzutów obrońcy J. Ł. zauważyć należy, że z postawionymi w taki sposób w kasacji zarzutami obrazy prawa materialnego z pewnością zgodzić się nie sposób, skoro z opisu czynów przypisanych temu oskarżonemu wynika wprost, że uczestniczył on w obrocie znacznych ilości środków odurzających (art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) i uczynił sobie z tego stałe źródło dochodu (art. 65 § 1 k.k.). Nie trzeba w tym miejscu szerzej wywodzić, że zarzut obrazy prawa materialnego można

podnosić wówczas, gdy nie kwestionuje się poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Skarżący zaś właśnie te ustalenia kwestionuje z tym, że w kasacji takiego zarzutu wprost postawić nie można. Można natomiast wskazywać na rażące naruszenie prawa procesowego, które w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych. W realiach omawianej sprawy należy zgodzić się ze skarżącym, że kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie była pełna i wyczerpująca, a to mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

W wywiedzionej od wyroku Sądu pierwszej instancji apelacji obrońca oskarżonego, w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, wskazywał na szereg okoliczności, które – jego zdaniem – wskazują, iż nie jest możliwe przypisanie J. Ł. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, a jedynie jednego z przestępstw udzielania innej osobie środka odurzającego, określonego w przepisach art. 58 lub 59 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W tym zakresie obrońca twierdził w szczególności, że w sprawie nie zgromadzono dowodów, które wskazywałyby na zbycie nabytych porcji kokainy przez J. Ł. osobom trzecim, podnosił także nieustalenie ewentualnych nabywców porcji „dealerskich”, czy też niesprecyzowanie czasu ich zbycia. Skarżący eksponował ponadto stanowisko, że J. Ł. „nabywał środki odurzające z zamiarem zażycia ich jedynie na własny użytek” (s. 3 apelacji). Do tak postawionego zarzutu Sąd *ad quem* odniósł się w sposób nad wyraz ogólnikowy wskazując jedynie, że Sąd I instancji w toku procedowania nie popełnił uchybień procesowych oraz że brak jest podstaw do uznania podniesionych zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych. W pisemnych motywach orzeczenia Sądu odwoławczego próżno jednak szukać jakiegokolwiek odniesienia się do wskazywanej w apelacji argumentacji dotyczącej kwalifikacji przypisanego J. Ł. przestępstwa. O ile z zebranych w sprawie dowodów wynika, że oskarżony J. Ł. narkotyki sprzedawał innym osobom „czy to w miejscu swojej pracy, czy też poza nim” (k.2932-2933) i ustaleniom Sądu pierwszej instancji, że oskarżony ten „kokainę nabywał celem jej dalszej odsprzedaży” nie można zarzucić dowolności, to już żadną miarą nie sposób dociec, kom byli nabywcy tejże kokainy. Ta zaś kwestia ma istotne znaczenie dla ustalenia rzeczywistego zakresu ewentualnej

odpowiedzialności karnej oskarżonego, a w szczególności właściwej kwalifikacji prawnej jego czynu. Przecież z zeznań M. B. wynika, że nie wiedział on do końca, czy odbiorcami od J. Ł. były osoby, które zażywały narkotyki, czy też inne osoby. Jednocześnie zaznaczył on wprawdzie, że J. Ł. mówił mu, że „sobie te narkotyki dzieli” i sprzedawał jako tzw. działki dilerskie, dostosowane do osób, które by je zażywały, ale w tej materii żaden z orzekających w sprawie Sądów w ogóle się nie wypowiedział i stosownych oraz konkretnych ustaleń nie poczynił.

Obrońca J. Ł. natomiast już w apelacji wskazywał wprost, że uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, odpłatnie lub nieodpłatnie, celem późniejszego ich przekazania innej osobie, niebędącej konsumentem. W sytuacji natomiast, gdy odbiorcą jest konsument, zachodzi udzielenie środka psychoaktywnego innej osobie penalizowane w art. 58 lub art. 59 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (*zob. np. wyrok SA w Białymstoku z 20 marca 2001 r., II AKa 34/01, OSA 2002, nr 4, poz. 31; wyrok SA w Lublinie z 9 lutego 2004 r., II AKa 7/04, Prok. i Pr. 2005, nr 1, poz. 31; zob. także K. Łucarz, A. Muszyńska, Komentarz do art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pkt III, t. 5, Oficyna 2008*).

Brak jakichkolwiek rozważań w tym zakresie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (a wcześniej w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego) nie pozwala natomiast na polemikę z postawionym w ten sposób zarzutem obrońcy J. Ł., a tym samym na skontrolowanie toku rozumowania Sądu *ad quem* w tym zakresie. Nie bez racji skarżący wskazuje również w kasacji na niedostatki uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego w zakresie uznania za bezzasadne zarzutów dotyczących wiarygodności świadka M. B. Szczególnej uwagi, w kontekście wyżej omówionego zarzutu, wymagało bowiem przede wszystkim wyjaśnienie wskazywanych w apelacji odmienności w zeznaniach M. B., w tym ustalenie na podstawie tych zeznań, czy J. Ł. był konsumentem, czy też dilerem.

Uwaga o niepełnej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji przez Sąd odwoławczy jest również aktualna w odniesieniu do oskarżonego M. T. W tym zakresie skarżący trafnie wskazuje, że stawiając w apelacji liczne zarzuty pod adresem orzeczenia Sądu *meriti* miał prawo oczekiwać, że Sąd Apelacyjny szczegółowo wyjaśni, dlaczego konkretne zarzuty i wnioski apelacyjne okazały się

chybione. W środku odwoławczym wniesionym przez obrońcę M. T. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 grudnia 2011 roku, wskazano przede wszystkim na:

- konieczność przeprowadzenia dowodu z akt sprawy Sądu Okręgowego w P. o sygn. akt XVI K .../10, w której to sprawie – zdaniem skarżącego – zarzucane M. T. przestępstwo częściowo pokrywało się z przestępstwem przypisanym oskarżonemu w niniejszym postępowaniu (obróć 20.000 tabletek ekstazy w dniu 21 maja 2005 roku);

- naruszenie przez Sąd I instancji art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań P. G. celem ustalenia, czy był on odbiorcą narkotyków od M. T. przy jednoczesnym wyeliminowaniu z opisu czynu przypisanego M. T. ww. osoby;

- występowanie w sprawie licznych dowodów podważających wiarygodność świadka M. B. (kwestia czasookresu popełnienia przestępstwa przez M. T.; uznanie za wiarygodne zeznań M. B. przy jednoczesnym wyeliminowaniu z opisu czynu „wspólnika” M. T. – mężczyzny o pseudonimie „O.”).

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego właściwie ignoruje wyżej wymienione argumenty, które przecież zostały szeroko opisane w apelacji. Na s. 62–64 Sąd *ad quem*, odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego M. T., wskazuje najpierw, że skarżący podjął próbę zdezwamuowania zeznań M. B., następnie odsyła do „uwag na temat powodów, który skłoniły Sądy obu instancji do uznania tych zeznań za wiarygodne i stanowiące podstawę większości ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie”, by w rezultacie skonstatować, że „materiał dowodowy, oparty na zeznaniach M. B. nie budzi w tym zakresie żadnych wątpliwości”.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że sposób zredagowania uzasadnienia Sądu drugiej instancji, również w odniesieniu do apelacji oskarżonego M. T., nie mógł zyskać akceptacji Sądu Najwyższego, w efekcie uniemożliwiając właściwą kontrolę orzeczenia Sądu *ad quem* ze strony sądu kasacyjnego.

W tej zaś sytuacji, gdy Sąd odwoławczy w ogóle nie rozpoznał części zarzutów, a co do pozostałych sporządził uzasadnienie nie odpowiadające wymogom art. 457 § 3 k.p.k., również kasację obrońcy M. T. należało uwzględnić i zaskarżony nią wyrok w tym zakresie uchylić.

Ponownie rozpoznając sprawę w odniesieniu do oskarżonych Z. T., J. Ł. i M. T. w postępowaniu odwoławczym, Sąd Apelacyjny w P. będzie miał – stosownie do art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. – na uwadze powyższe rozważania. W szczególności, Sąd ten prawidłowo powiadomi wszystkich wymienionych oskarżonych o wyznaczonym miejscu i czasie rozprawy odwoławczej oraz w sposób rzetelny i pełny ustosunkuje się do każdego z podniesionych w apelacjach zarzutów, zgodnie z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

O zwrocie wniesionej przez skazanych opłaty orzeczono zgodnie z przepisem art. 527 § 4 k.p.k.